

OLÁH ANDRÁS

tolvajballada

Király Zoltán azonos című versére

*megrövidítettem anyámat apámat
loptam a nőt az ágyat és a kéjt
s lopom az áramot is mely életben tart:
már a bennem cirkuláló vér sem az enyém
s a kibagó szív is másé mely mozgatja
az idegpályák a csontok és a hús
ki tudja kitől származik*

*s az agyamban bomló emlékek...
most papírt lopok és szavakat
megírom az elrabolt időt
bogy lássátok: bár bennem
egy biztosíték mindennap kiég
a fényt sietve pótolom belőletek
míg el nem pusztít a végső áramszünet*

törvénytelen ünnep

*azon a törvénytelen ünnepen
a kokárdák rejtekében
eszembe villant: létezik-e
öröm következmények nélkül
jó tempóban haladtunk rossz irányba
az elsötétült ég alatt
rendőrök durva sorfala*

*szinte már haragszom magamra
lovak patái cipelik a gyalázatot
biggadtan lecövekelte a rend
– hadd pusztuljon a férgese –
Isten megőrült vagy csak félre nézett
– már nem volt szüksége emberekre*

csak azt számolom

*azt hittem nem maradt több kétely
s hogy magamból örökre kiirtalak
kikoptak mellőlem a barátok is
elfogytak a bűvös koccintások
s végül a poharakat is összetörtem
de az önzés labirintusában sem találtam a lényegét
lapos lettem és öntelt miként a plakátok
melyek felkúsznak a falra
s már nem számolom
hány álmodtam át nélküled
mióta csak halott emlékeket tudok szeretni...*

az elveszett titkok

*nagyapám padlásán rengeteg titok lapult
gyerekként imádtam ezeket a tüsszögös délutánokat
a padlástér finom porát
a tömérdek kacat közt lapuló kincseket
s ahogy a bejárat fénycsikja az idő múltával
mint reflektor siklott végig a rejtett zugok felett*

*persze voltak örökösen árnyékban maradó szegletek
egy öreg láda mélyén itt bukkantam rá
a spárgával gondosan összekötözött
levelek és képeslapok sokaságára*

*akkor csak a bélyegek
és a városokat ábrázoló lapok érdekeltek*

*nagyapám évek óta nem járt fel a padlásra
a szelektálás és kiporciózás gondját levettem a válláról*

*hozzá nem értésem csak évek múlva derült ki
amikor fiam valabonnan előkotorta
rég elfelejtett gyűjteményemet
néztem a tintával írt szállás betűhegyet
s belém sajdult a döbbenet
mit hagytam veszni oktanul
– de a padlás addigra már örökre eltemette titkait*